Zaterdag 8 Juli 1944 — DAGBLAD — 61ste Jaargang No. 4252

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden 3 gld.; Suriname en het buitenland 3,50 gld..

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog
Redactie-adres Consciëntiesteeg 27, telef. 1858; Postbus 80, Willemstad.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad, N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad; tel. 38.

De Strijd in Normandië's Lachende Heuvels.

„Monty" valt aan in het gebied van Caen.

Nieuw bombardement van Superforten op Japan.

PERSCONFERENTIE VAN ROOSEVELT.

President Roosevelt zeide op een persconferentie, dat de oorlog in China niet goed gaat en dat er een grote bezorgdheid heerst over de toekomst.

Hij matigde zijn opmerkingen echter door te zeggen, dat de Japanners in een slechte strategische positie zijn omdat hun aanvoerlijnen zo gerekt zijn en door de Geallieerden worden bedreigd. Roosevelt zeide, dat de strijd in China de Japanse vorderingen niet tot staan schijnt te brengen. Hij was het eens met een verslaggever, die opmerkte, dat bij het verlies van de Chinese kust de toestand ernstig zou zijn, doch voegde hieraan toe, dat de toestand thans niet zo ernstig zou zijn als een jaar geleden omdat de Noordamerikanen thans Japan kunnen bombarderen.

Over zijn besprekingen met De Gaulle zeide de President, dat deze veel dingen zullen beslaan, doch dat er niet gesproken zal worden over de mogelijke erkenning van het Franse Nationale Comité. Hij zeide, dat de besprekingen van die dag waarschijnlijk zouden handelen over de ondergrondse beweging in Frankrijk, vooral in Zuid-Frankrijk. De Noordamerikaanse regering — aldus Roosevelt — heeft zelf een belangrijke hoeveelheid inlichtingen over dit onderwerp. (Washington, (AP) 7.7).

DE GAULLE VERWACHT EEN SPOEDIGE BEVRIJDING VAN FRANKRIJK.

De Gaulle heeft te Washington verklaard, dat het jaar 1944 niet voorbij zal gaan zonder dat de laatste Duitser in Frankrijk gedood of gevangen is of van het Franse grondgebied is verdreven. Sprekende in het gebouw van de Franse delegatie in de Noordamerikaanse hoofdstad zeide De Gaulle dat Frankrijk zich „groot, sterk en vrij" moet maken.

De Gaulle zeide, dat Frankrijk groot moet zijn en legde nadruk op zijn mening, dat Frankrijk zich moet verenigen en zich door eigen inspanning moet herstellen. Hij gaf uiting aan zijn vertrouwen, dat het in staat zal zijn tot een politiek regime dat sterk en diep democratisch zal zijn en zich zal herstellen van het standpunt van sociale vooruitgang. De Generaal drong aan op de noodzaak van nauwere betrekkingen tussen het moederland en de koloniën van Frankrijk en verklaarde, dat het rijk „een van de duidelijkste bewijzen van onze grootheid" moet zijn. Hij prees de vooruitgang der invasiestrijdkrachten en voorspelde, dat „spoedig onze eigen legers zullen terugkeren" (naar Frankrijk). (Washington, (AP) 7.7).

DE JAPANNERS VERDEDIGEN NOG SLECHTS HUN HOLEN.

Japanse soldaten verdedigden nog slechts hun holen op de punt Marpi maar de burgerbevolking is ziek, moede en hongerig en stroomt langs de daartoe bestemde vluchtelingenweg naar de Noordamerikanen. Deze burgerbevolking is de voorhoede van het eigenlijke Japanse volk, een nuchter volk dat de nederlaag wel voorziet en niet behept is met de busjido-geest van offerbereidheid. Zij zijn half dood, maar wensen toch nog te leven. Het antwoord op het Noordamerikaanse strooibiljet met uitnodiging heeft de Noordamerikanen verbaasd. Zij vreesden dat vele Japanse burgers het zouden verkiezen daar te blijven of althans gedwongen worden er te blijven door de Japanse strijdkrachten.

Maar daar kwamen ze aan, de Japanners, oud en jong, mannen en vrouwen, langs de daartoe aangewezen weg voor vluchtelingen, die vrij ligt van het geschut. Elders worden nog pogingen gedaan door de verdedigers om het hopeloze lot van Attu, dat in het naaste verschiet ligt, te ontgaan.

Honderden Japanse soldaten stierven al in hun pogingen zich te verzetten tegen de Noordamerikaanse linies. De Japanners, die trachtten zich door deze linies te wringen en het er levend afbrengen, worden verzameld in de bamboevelden en greppels langs de Westelijke kust. (Op een vlaggeschip bij Saipan, (AP) 8.7).

NIEUW BOMBARDEMENT OP JAPAN.

Officieel wordt uit Washington bekend gemaakt, dat Superforten de Japanse vlootbasis Sasebo en het staalcentrum Yawata op het eiland Kyusju in de nacht van Vrijdag gebombardeerd hebben. Het was de tweede aanval van de reusachtige B-29's op het Japanse hoofdstad. Verdere inlichtingen werden niet verstrekt in de bekendmaking van Generaal Henry H. Arnold, Hoofd van de leger-luchtmacht. Sasebo ligt ten Westen van Yawata op het eiland Kyusju. De aanval kwam juist op de zevende jaardag van de Japans-Chinese oorlog (Washington, (AP) 7.7).

DERDE VLIEGVELD OP NOEMFOOR GENOMEN.

Het Geallieerde Hoofdkwartier in Nieuw Guinea maakt de verovering van het vliegveld Namber op Noemfoor bekend, waardoor de Noordamerikanen in bezit gekomen zijn van alle drie vliegvelden op dat eiland voor de kust van Nederlands Nieuw Guinea. Hiermede is een eind gekomen aan de strijd op Noemfoor, waar de troepen van Mac Arthur op 7 Juli aan land kwamen. De drie vliegvelden liggen binnen 1300 kilometer van de Philippijnen. MacArthur maakte ook bekend, dat nog 54 ton bommen werd geworpen op het eiland Yap bij wijze van steun aan de Noordamerikaanse troepen in de Marianen (Hoofdkwartier in Nieuw Guinea, (AP) 7.7).

1500 JAPANNERS WERDEN GEDOOD.

Uit Tsjungking wordt gemeld, dat de Noordamerikaanse vliegers meer dan 1500 Japanse soldaten gedood hebben binnen de laatste dagen in een reeks nieuwe aanvallen, waaronder bombardementen op de twee grote Japanse vliegvelden te Canton. De Noordamerikanen zetten de aanvallen voort om de Japanse aanvoerlinies in Human te ontwrichten en wierpen voedsel, ammunitie en medicijnen voor de verdedigers van Hengyang, die thans bevrijd zijn door versterkingen, die de Japanse omsingeling doorbraken. Ook werden vluchten uitgevoerd boven de Zuidchinese Zee waarbij een vrachtschip van 1200 ton in de grond werd geboord (Tsjungking, (AP) 7.7).

GESLAAGD BOMBARDEMENT.

Verkenningsfoto's hebben aangetoond, dat bijna 400 spoorwegwagons beschadigd werden bij de aanval welke Noordamerikaanse Liberators Woensdag deden op de rangeerterreinen te Beziers in Zuid-Frankrijk. Naar bekend gemaakt werd waren Duitse troepentreinen gereed voor vertrek naar Noord-Frankrijk toen zij werden verpletterd door de luchtaanval. De foto's lieten zien, dat op zijn minst 150 wagons vernield werden. Een ontploffing vernielde een trein van 25 olie-tankwagens (Rome, (AP) 7.7).

„Haïti-Journal"

Zijne Excellentie de President van Haïti,
Dr. ELIE LESCOT.

Het nieuws van vandaag.

De strijd in Normandië is weer opgelaaid met grote hevigheid. Terwijl Bradley's Noordamerikaanse troepen langs een front van 40 tot 50 kilometers afzakken naar het Zuiden, heeft Montgomery hedenmorgen een nieuwe aanval geopend in het gebied van Caen met steun van honderden kanonnen en tanks. Er woedt een grimmige strijd in de lachende heuvels van Normandië en alle tekenen wijzen erop, dat de eigenlijke slag van Frankrijk niet lang meer zal uitblijven. De Geallieerde luchtmacht heeft de laatste dagen weer zeer uitgebreide verrichtingen uitgevoerd.

Verschillende doelen in Duitsland moesten er daarbij ook aan geloven. 1100 Noordamerikaanse zware bommenwerpers vielen gisteren overdag met een escorte van gevechtsvliegtuigen zeven doelen in het gebied van Leipzig alsook fabrieken in andere steden van Midden-Duitsland aan. Er vonden grote luchtgevechten plaats waarbij 114 vliegtuigen van de Luftwaffe werden neergeschoten ten koste van 36 Geallieerde bommenwerpers en 6 gevechtsvliegtuigen. Uit het Zuiden vielen de Geallieerde bommenwerpers olie-installaties te Odertal in Duits Silezië aan. In de afgelopen nacht werd Berlijn aangevallen door Mosquito's, maar vooral boven Frankrijk waren de Britse bommenwerpers actief.

Niet-officiële berichten uit Moskou zeggen, dat de Russische troepen de grens van Littauen reeds bereikt hebben en overal waar de legers van Stalin aanvallen, maakten zij vordering. Het Duitse nieuwsagentschap Transocean meldde hedenmorgen de ontruiming van de spoorwegstad Baranowicze ten Zuid-Westen van Minsk.

In Italië komen de Geallieerde legers langzaam vooruit tegen een taai verzet. Rossignano en nog een ander plaatsje werden genomen door het vijfde leger. Het achtste leger vecht in de omgeving van Arezzo en trekt voort naar Florence, dat reeds door de Duitsers ontruimd zou zijn en tot open stad verklaard.

In de strijd tegen Japan wordt een nieuw bombardement door Vliegende Forten op Japan gemeld. Yawata en de vlootbasis Sasebo waren de doelen op de zevende jaardag van de Chinees-Japanse oorlog. Ook doelen in China zelf werden aangevallen. Ook Saipan is de vijand teruggedrongen in het Noordelijk einde van het eiland en op Noemfoor bij de kust van Nieuw Guinea is het derde en laatste Japanse vliegveld thans in Noordamerikaanse handen.

Lescots voorgeslacht bestemde hem tot staatsman.

Aanhankelijkheid van Haïti aan den President.

Een internationale figuur van wijdse ervaring

door

TEUN DON.

Toen 19 April jl. de Kamer en de Senaat van Haïti Dr. Elie Lescot voor zeven verdere jaren als President van de republiek Haïti kozen, gaven ze uiting aan een gevoel, dat algemeen in het Haïtiaanse volk leeft; dat niemand beter de belangen van dit land beter zou kunnen dienen dan hij, die reeds drie jaren lang het bewind had gevoerd. Zelden beschikte een staatsman over al de eigenschappen en in die mate als President Lescot. Zelden vertegenwoordigde een staatshoofd in zulke mate het allerbeste van zijn volk.

Een enkele blik op zijn portret verraadt reeds zijn sterke vastberadenheid, zijn wilskracht en zijn onkreukbaarheid. Zijn ogen stralen een vaderlijke goedheid uit, zijn voorhoofd getuigt van een buitengemene intelligentie. Rechtvaardigheid, strictheid en trouw aan het gegeven woord liggen in zijn wezen besloten. Daarbij blijkt President Lescot aan eenieder die met hem in aanraking komt bezield te zijn van een geestdriftige ijver om een goede zaak te dienen en zijn spontaneïteit weerspiegelt telkens weer de mate waarop zowel zijn hart als zijn verstand zich aan de zichzelf gestelde taak hebben gewijd.

President Lescot is bemind door oud en jong, door arm en rijk en niemand, die met hem in aanraking komt, kan zich aan de charme van zijn wezen onttrekken. Zijn eenvoud is die van den werkelijk groten man, van hem, die het niet nodig heeft zich op een voetstuk te stellen. Integendeel, zijn inspirerende invloed, zijn opwekkend woord, zijn ongeëvenaard vlugge opnemingsgave, zijn alles-omvattende geest, brengen zijn medewerkers en diegenen de hem omringen, in een toestand van innerlijke bezieling, die hen allen in overtuiging en ijver zichzelven doen overtreffen.

Het schijnt, dat de Natuur er doelbewust geslachten lang aan heeft gewerkt om aan Haïti Elie Lescot als President te geven. Want rechtvaardigheid, onkreukbaarheid, ijver, trouw aan het gegeven woord, bezielende invloed, nooit verminderende arbeidskracht, waren alle eigenschappen, waardoor reeds zijn vader, de rechter Ovide Lescot, zich wist te onderscheiden. En Pierre Joseph Lescot, de grootvader van den President, was als burgemeester van Cap Haïtien een van de meest geziene figuren van zijn tijd. Doch de rechter, Ovide Lescot heeft natuurlijk de grootste invloed op de ontwikkeling van den huidigen President geoefend. Hoe kon het ook anders, waar nog na diens dood, het volk over Ovide Lescot sprak als over den „goeden rechter". Zo groot was het vertrouwen, door het volk in hem gesteld, dat het, in plaats zich met omslachtige gedingen in te laten zich rechtstreeks tot den rechter wendde, om uit zijn mond een oordeel te vernemen, waarbij het zich dan ook meestal geheel neerlegde. En zo groot was ook de bemiddelende kracht van den rechter, dat tegenpartijen, die op de meest vijandelijke voet stonden, voor zij den rechter hadden gesproken, veelal na diens verdict ook weer met elkander verzoend waren.

De moeder van Elie Lescot, Florelia Laforest, was de dochter van den Intendant van Haïti's Keizer Faustin den Eerste en was zelf jarenlang hofdame bij Keizerin Adelina. Zij wist haar Keizerin urenlang onder de charme van haar wezen en van haar talenten geboeid te houden en bespeelde verscheidene muziekinstrumenten. Van haar heeft de President Lescot zeker zijn grote liefde voor de muziek geërfd.

Aldus opgroeiende in een omgeving van rechtschapenheid, eerlijkheid en deugdzaamheid, — onder de bizondere charme van een begaafde en geestige moeder, vormde zich het karakter van den jongen Elie Lescot en kwamen al de grote eigenschappen, die hem bij zijn geboorte mede waren gegeven, tot bloei.

Elie Lescot genoot vrijwel zijn gehele opleiding in Cap Haïtien, de stad, die het meeste met de grootse gschiedenis van Haïti vergroeid is. Hij studeerde er aan het Nationale Lyceum, later naar zijn stichter „Lycée Philippe Guerrier" genaamd. Ditzelfde lyceum vierť juist dezer dagen zijn eeuwfeest. De jonge Elie Lescot vervolgde zijn studies aan het „College Sainte Marie", tegenwoordig als het „College Notre Dame du Perpetuel Secours" bekend.

Op 20-jarige leeftijd werd Elie Lescot in de grote handelsfirma van een oom opgenomen en werd daar weldra procuratiehouder. Zijn bizondere bekwaamheden trokken de aandacht en kort na zijn opneming in deze handelsfirma werd hij als tolk bij de douane in Port de Paix benoemd, waar hij tot 1911 verbleef. In 1910 jaar werd Elie Lescot — als 28-jarige jongeman — als afgevaardigde in de Volksvertegenwoordiging gekozen. En van dat ogenblik af heeft hij bewezen voor de staatkundige loopbaan als het ware geschapen te zijn. Wanneer men de lijst van zijn verschillende functies in dienst van zijn land doorleest, begrijpt men, hoe het mogelijk is, dat President Lescot dermate met alle vraagstukken van zijn land vertrouwd is.

Elie Lescot was achtereenvolgens: Directeur van de Middelbare School van Port de Paix; Gouvernementscommissaris bij de rechtbank. Consul van Haïti in Antiba (Cuba); Rechter in Port-de-Paix. Daarna verliet Elie Lescot Port-de-Paix om zich in Port-au-Prince te vestigen. In de hoofdstad was hij achtereenvolgens: Rechter van Instructie; Gouvernementscommissaris bij de Hoge Raad; Minister van Onderwijs, Landbouw en Arbeid; Minister van Binnenlandse Zaken en van Justitie; Gezant van Haïti te Ciudad Trujillo (Dominicaanse Republiek); President van de Grensconferentie te Buenos Aires; Gezant te Washington; lid van het Bestuur van de Pan-Amerikaanse Unie te Washington; Senator van de Republiek.

In April 1941 werd Elie Lescot als President van de Republiek gekozen. 15 Mei 1941 legde hij de eed van trouw aan de republiek af en hernieuwde deze eed 15 Mei 1944 voor verdere zeven jaar.

Gedurende zijn bewind heeft Haïti, na Pearl Harbor, maar vóór de Verenigde Staten hiertoe overgingen, de oorlog aan de asmogendheden verklaard. President Lescot heeft bewezen te open oog voor alle problemen van zijn land te hebben en bereid te zijn deze belangen krachtig en vastberaden te verdedigen. Hij is een overtuigd aanhanger van de Pan-Amerikaanse gedachte en hij heeft, in deze oorlogsjaren blijk gegeven één van de weinige staatslieden te zijn, die vraagstukken van locale importantie ondergeschikt weet te maken aan die van internationaal belang.

„Daar men van Haïti geen soldaten verlangt, zullen wij op andere wijze aan de algemene oorlogsinspanning medewerken", verklaarde de President reeds in den beginne van de oorlog.

Haïti heeft een heel bizondere rol bij alle onafhankelijkheidsoorlogen van dit halfrond gespeeld en Haïti's aandeel aan de vrijheid van vele landen (Noord-Amerika, Venezuela enz..) is zo groot geweest, dat deze deelneming aan elke oorlog voor de Zaak der Vrijheid en Onafhankelijkheid, voor de beginselen van Democratie traditioneel is geworden, hetgeen vanzelfsprekend een traditie voor dezen groten typischen Zoon van Zijn historisch groot Land betekende. De gelofte aan de Verenigde Landen gedaan, werd op grootse wijze door President Lescot vervuld. Op zelfopofferende wijze heeft Haïti den Verenigden Landen vruchtbaren grond afgestaan voor het verbouwen van cryptostesia en van sisal. Eind September 1943 heeft President Lescot een speciaal „decret-loi" uitgevaardigd en daarmede aan Curaçao een voorrangsvergunning voor de aankoop van levensmiddelen in Haïti verleend, **zelfs wanneer Haïti zelf een tekort zou lijden.**

Door zijn toewijding aan de

Zaak van Haïti in het biezonder heeft President Lescot de harten en de bewondering van zijn gehele volk weten te winnen. Door zijn ruime blik en zijn maatregelen op internationaal terrein heeft hij diezelfde gevoelens bij de grootste staatslieden van onze tijd weten te veroveren en daarmede aan Haïti een zeer biezondere plaats in het wereldgebeuren weten te verschaffen.

De reis van President Lescot door de Verenigde Staten, door Canada en door Cuba, was een ware triomftocht. Overal hebben deze mogendheden op de meest grootse wijze uitdrukking gegeven aan de bewondering, die Haïti en zijn grote leider afdwingen. De reis naar Venezuela en naar Curaçao is een voortzetting naar het Zuiden van deze triomftocht. Moge zij er toe bijdragen, dat de verbindingen tussen Nederland en Haïti nog inniger worden en moge zij een tijdperk van de nauwste commerciële en diplomatieke betrekkingen inluiden.

De Kroniek der Victorie.

2 Juli — De Noordamerikanen op het eiland Noemfoor bij Nieuw Guinea geland.

3 Juli — De Russen veroveren Minsk, hoofdstad van Wit-Rusland. Siena in Italië door de Fransen bevrijd.

4 Juli — Polotsk in Russische handen. Op Saipan bezetten de Noordamerikanen de stad Garapan.

6 Juli — De Russen nemen Kowel.

7 Juli — Noordamerikaanse troepen steken de Vire in Normandië over. Superforten bombarderen Sasebo en Yawata bij hun tweede aanval op Japan.

De Chinezen verbreken de omsingeling van Hengyang.

* * *

Na de verovering van Cherbourg en de uitroeiing der vijandelijke resten aan de punt van het schiereiland heeft de strijd op Cotentin in de afgelopen week weinig verandering ondergaan. Te verwonderen valt dit niet, hoewel wij allen graag een sneller voortgang hadden gezien, liefst regelrecht naar Parijs. Echter vergeten wij maar al te vlug wat er allemaal komt kijken bij zulk een onderneming om de Duitsers uit Frankrijk te verdrijven en verder uit België en Nederland, om dan nog niet te spreken van de overige bezette landen van Europa. Alles wat hiervoor nodig is, moet voorlopig over zee worden aangevoerd, van het zwaarste kanon tot de penicillin die de gewonde manschappen moet genezen. Daarbij komt dan nog kijken, dat men ook het uitgehongerde volk — vooral van de grote steden — van voedsel en andere benodigdheden zal moeten voorzien, dus deze ook aangevoerd moeten worden.

De haven van Cherbourg is blijkbaar nog niet geheel in gereedheid gebracht om de stroom van voorraden uit Engeland en de Verenigde Staten in ontvangst te nemen en de Geallieerden zijn nog voornamelijk aangewezen op het lossen van de goederen op de stranden in allesbehalve gunstig weer.

Dit zijn dus enkele der factoren, die voorlopig een snelle opmars in Frankrijk beletten en natuurlijk is de grootste factor nog het Duitse verzet, dat vooral in de sector van Caen biezonder taai en hardnekkig is. Toch wil het ons voorkomen, dat Generaal Montgomery zich hier nog maar tot een „houdende aanval" heeft tot een „houdende aanval" bepaalde en tot hedenmorgen geen ingespannen poging gedaan had van hedenmorgen iets meer betekent zal nog lijken. Het lijkt wel of hij opzettelijk wachtte tot de troepen van Generaal Bradleg gereed zouden zijn met de taak om de Duitsers die zich nog ten Westen van Caen bevonden op te ruimen of terug te drijven, zodat de Geallieerden in een gezamenlijk front naar Parijs kunnen voortrollen.

Rommel zal wel trachten een linie te houden tussen Caen en Avranches, een afstand van ongeveer 120 kilometer, en hiertoe heeft hij behalve zijn voetvolk vier pantserdivisies laten aanrukken: de 2e, 12e, 21e en de Lehr-divisie. In zulk een positie zullen de Duitse flanken niet blootgesteld zijn aan het Geallieerde vlootgeschut en kan getracht worden de invasie te beperken tot het schiereiland Cotentin.

De Duitsers voeren hiertoe belangrijke versterkingen aan en dit geeft te kennen, dat Erwin Rommel een overwinning behaald heeft op... Veldmaarschalk von Rundstedt, die zijn reserves wilde bewaren voor het tegengaan van een eventuele nieuwe invasielanding der Geallieerden. Dezer dagen meldde de radio van Berlijn dan ook, dat Von Rundstedt afgetreden is „wegens gezondheidsredenen" en vervangen is door Veldmaarschalk von Kluge als Opperbevelhebber in West-Europa.

Als onze vermoedens juist zijn kan dus een grote slag in Normandië worden tegemoet gezien, doch over de goede afloop daarvan hebben wij een vast vertrouwen, in aanmerking genomen, dat Maarschalk Kesselring aan het betrekkelijk smalle en door bergketens onderbroken front in Italië geen stand kon houden tegen het offensief van Generaal Alexander.

De vluchtende troepen van Kesselring zijn nu al bijna aan hun nieuwe linie aangekomen, welke bestemd is een Geallieerde doorbraak in het rijke Po-gebied te beletten. Het is te verwachten, dat de Geallieerden er enige tijd opgehouden zullen worden, vooral daar hun verbindingslinies nu gerekt zijn. Maar zo lang als bij Cassino zal het oponthoud niet duren, daar kunnen wij zeker van zijn. De kust van Noord-Italië aan de Adriatische Zee noodt dan maar al te zeer tot een nieuwe landing om de Duitsers aan hun „Gotische linie" in de rug te nemen. Venetië en Triëst zijn goede havens, die vroeg of laat toch van groot nut zullen worden voor de Geallieerden in een toekomstige veldtocht naar Hongarije en Oostenrijk, als het Reich ten minste niet eerder verslagen is.

De Russische opmars gaat namelijk zo snel, dat een Duitse instorting als gevolg daarvan in het geheel niet denkbeeldig is.

Eerder dan wie ook gedacht had werd Minsk, de hoofdstad van Wit-Rusland, door de Russen bevrijd. Thans naderen de Sovjet-legers Wilno en Daugavpils (Dvinsk) in hun opmars naar de Baltische Staten, terwijl ook ten Westen en Zuid-Westen van Minsk het front zich verder beweegt in de richting van Berlijn. Volgens de laatste berichten zou de grens van Littauen reeds overgetrokken zijn.

Tegen Finland worden de aanvallen ook voortgezet na de verovering van Viipuri en Petrozavodsk, doch een plotselinge Finse overgave schijnt niet meer waarschijnlijk sedert de Duitse „coup" als gevolg waarvan het Finse leger zich feitelijk tussen twee vuren gesteld ziet.

Intussen is het Zuidelijke Russische front vrijwel onveranderd gebleven nadat de vijandelijke troepen uit de Oekraine en van de Krim verdreven werden. Op politiek terrein schijnen de Russen er echter toch een overwinning behaald te hebben. Deze week seinde de AP-correspondent Henry Cassidy uit het door de Russen bezette deel van Roemenië, dat daar aan verschillende buitenlandse waarnemers werd getoond hoe de belofte van Molotov bij de inval van Roemenië werd nageleefd. Molotov had beloofd, dat de inval van Roemenië slechts ten doel had de vijanden van Rusland te verslaan en de Sovjet-Unie niet van plan was enig deel van Roemenië (Bessarabië valt hier buiten volgens de Russen) te naasten of zich in te laten met de plaatselijke aangelegenheden.

Volgens Cassidy hebben de Russische bezetters niet eens de wet opgeheven waardoor de communistische partij verboden werd en zouden de Roemeense ambtenaren allen op hun post gelaten zijn. Indien dit waar is en men er ook van op de hoogte is, in de rest van Roemenië dat nog onder Duits toezicht staat, zal de Russische houding niet nalaten indruk te maken op het Roemeense volk en zal men de Duitsers liefst zo spoedig mogelijk zien vertrekken. Van de andere kant is het moeilijk te voorspellen of de Russen deze 'houding van non-interventies zullen handhaven wanneer een groter deel van de Balkan, van Hongarije, Tsjechoslowakije en Polen ontdaan zal zijn van de nazie-tyrannie. De laatste tijd is er zeker een verandering ten goede te bespeuren in de Russische politiek. Het is slechts jammer dat men geen duidelijk beeld kan krijgen van de ware toestand in Rusland, aangezien de Sovjet-regering buitenlandsen verslaggevers nog altijd maar laat zien wat zij voor haar eigen propaganda van nut acht. Maar te oordelen naar zulke officiële gebeurtenissen als de ontbinding van de Internationale, het afzien van de vervolging der Russische Orthodoxe kerk, het bezoek van Pastoor Orlemanski aan Stalin en de belofte van Molotov bij de inval van Roemenië, heeft de Sovjetregering een nieuwe weg ingeslagen, die goede hoop geeft voor de toekomst van Europa en de wereld.

De uitnodigingen voor de Vredesconferentie al verzonden?

Tenslotte worde nog de aandacht gevestigd op een bericht uit Rio de Janeiro (blad van Donderdag, blz. 3), volgens hetwelk niemand minder de President van Brazilië in een toespraak zeide al een officiële uitnodiging voor de vredesconferentie te hebben ontvangen. Men vraagt zich hierbij allereerst af, wie die uitnodiging gestuurd heeft en vervolgens waarom wij nog van geen enkele andere zijde hebben mogen horen dat hij of zij is uitgenodigd. Vargas was echter zeer beslist en wist er nog bij te vertellen, dat er 44 punten op de agenda staan, en dat de Braziliaanse regering die ook al zou hebben ontvangen.

Het geheel doet wonderlijk aan, omdat de beide vragen die wij hierboven stelden toch wel terstond bij elken lezer zullen zijn opgekomen. Zolang deze niet beantwoord zijn is het echter te boud zich aan een bespiegeling te wagen.

Dit is Haïti

„Kom gerust en geniet van dit land"

door

TEUN DON.

Voor mijn raam ligt het prachtige plein van Petionville afglooiend naar de hoofdweg naar Port-au-Prince en naar de Cabane Choucoune. Rechts ligt de kerk, die ieder kwartier slaat, links ligt de keurige kazerne van de Garde d'Haïti, hier zoals over geheel Haïti fris oker geel geverfd, luchtig gebouwd en voorzien van een trompetter, die blijmoedig alle verrichtingen van de troepen de wereld inbazuint. Voor mij zijn de bomen van het plein velerlei in vorm, kleur en grootte. Statige cypressen omsluiten het vijvertje, dat als enig horizontaal vlak scheef ligt in de algemene glooiing, er zijn bomen, van een teer groen en bomen met vette diep-groene bladeren; er zijn bloed-rode bougainvilliers en oranje flamboyants en de enkele wegen onderbreken een grasgazon, dat nu reeds, nadat het pas tien jaar bestaat, een dichtheid heeft die aan de lawns van Engelse buitenhuizen herinnert. Verderop ligt de laagvlakte met de suikerplantages en de blauwe baai van de zee en alles wordt door een wazig blauwe bergketen afgesloten.

Sinds vele maanden zie ik dit uitzicht nu reeds in iedere dag opnieuw adem ik het geluk van al deze schoonheid met diepe teugen in. En ook mijn vrienden komen mij opzoeken om een paar koele uurtjes op mijn balcon door te brengen. Dat is meestal 's avonds, wanneer de witte matglazen lampen op het plein branden en wanneer de krekels hun belletjes laten klinken (de soort krekels, die hier „Clochettes" heten) en wanneer geen auto's meer toeteren of met het gekners van haar remmen de natuurlijke harmonie van de avond verstoren.

Dan vraagt iemand je plotseling, iemand die juist in Haïti is aangekomen, wat je hier nu eigenlijk met je avonden begint. Waar je naar toe gaat? Waar men naar toe gaat. Of er gezellige dansbars, moderne bioscopen zijn? In Miami en in Havanna heb je dat allemaal. Moderne hotels, openlucht dancings, café's en dat alles van een luxe, van een moderniteit...... en waar je maar heen komt, overal radio en orkesten en lichtreclames en je verveelt je er geen ogenblik, je hebt gewoonweg geen tijd je te vervelen......'

Ja, dan wordt het moeilijk om over stil, mooi en liefelijk Haïti te spreken. De witte matglazen ballonlampen schijnen zo stil, zo vredig en ik zie dit romantische plein al onder het venijnige licht van neonlampen en met angst denk ik aan de wisselende lichtreclames, aan de lopende letters op het dak van een krant, aan kunstmatig daglicht, aan megafoons, die de nieuwste boogiewoogies krijsen en aan het voordeel iedere minuut aan de naam van een cigaretten-merk of van een drankje te worden herinnerd. Het is zo moeilijk over een land te praten. Wij hebben allemaal zo een verschillende manier de dingen te bekijken. Begin Mei jl. bv. was er in Haïti een hele geschiedenis aan de gang, er was een complot ontdekt, een vrij ernstig complot zelfs, de president heeft in zijn rede van 15 Mei jl., toen hij de eed aan de republiek aflegde, erover gesproken, dat zijn leven werd bedreigd, er zijn nieuwe maatregelen genomen tegen landverraad en misbruik van staatsgelden, en misbruik van vertrouwen van de staat valt van nu af aan onder de krijgsraad. Er zijn maatregelen genomen om de uitvoer van levensmiddelen te bevorderen; er is een regeling getroffen om door de mislukking van de cryptostegia-cultuur deze ogenblikkelijk te doen vervangen door andere culturen; er zijn nationale feestdagen geweest, maar waar men ook tezamen komt, overal wordt gesproken over dien nieuwen Fransen Martinikijnsen dichter, die hier zojuist is aangekomen. Wat hier werkelijk van belang is, is het weten, hoe deze dichter, Aimée Césaire, over de hedendaagse litteratuur denkt, en hoe men over hem denkt, hoe hij wederom gelooft, dat de hedendaagse letterkunde zich zal ontwikkelen en of het surrealisme in de letterkunde ook heden ten dage nog een zekere waarde heeft. Wanneer je in Europa een groepje staatslieden bij elkaar zag staan, dan spraken de Duitsers over militaire dingen, waren het Engelsen, dan spraken ze over hengelen en over golf; waren het Fransen, dan hadden ze het over de laatste revue of over een bepaald restaurant en over wijn. Hier in Haïti spreekt men over letterkunde. In het paleis en in de ministeries, in privé-zaken en op straat, op het ogenblik meer dan anders door de aanwezigheid van Carlo Liten en van Césaire, wordt vrijwel over niets anders dan over letterkunde gesproken. Binnenkort wordt een groot feest ter herdenking van Verlaine gehouden, in de stijl van een cabaret in Montmartre, zelfs in de costuums van de „époque" en ook dit toont ten duidelijkste, hoezeer de belangstelling van de Haïtiaanse élite zich op de letterkunde richt.

Maar wat doe je 's avonds? Eigenlijk niets. Ja, lezen, praten, op Zaterdagavond naar de Cabane Choucoune, op Zondagavond naar de bioscoop en na afloop naar Kalmar, maar wat doe je hier nu werkelijk? Wanneer je vacantie kunt nemen, dan ga je naar de bergen, naar Kenscoff, naar Furcy, je gaat won en bij Jugy in het Hotel de France, of bij Deriex of je gaat naar het pas geopend hotel „Le Refuge" boven op de berg van Kenscoff, met een uitzicht zowel over de vallei van Kenscoff als over het dal van Furcy, met een blik op het meer en op de zee en met de hoge bergketen van de Morns de la Selle voor je uit en temidden van de nevel en zo hoog, dat het onweer om je heen en niet meer boven je uitbreekt. Waar het zo koud is, dat je er zelfs in Juli en Augustus om 17 uur 's middags een haardvuur moet aansteken en waar je niet onder vier dekens, zoals in Kenscoff in Maart, maar onder vijf dekens in Augustus moet slapen. Maar wat moet je er doen?

Wanneer je nu per se wat moet doen, echt doen om gelukkig te zijn, wanneer je niet hebt geleerd, dat het een geluk is eens helemaal niets te hebben te doen, wanneer je niet gelukkig kunt zijn zonder tijdverdrijf, wanneer je zo arm bent aangelegd, dat je beslist in je eigen gezelschap moet vervelen, dan, ja dan, dan zul je er wel een paar andere mensen van je eigen soort vinden en dan zul je binnen heel korte tijd, in heerlijk-mooi Haïti, temidden van de prachtigste bergen, temidden van bibliotheken en interessante mensen, aan een tafeltje zitten en in Haïti net als in Curaçao en net als in New York in de tearoom van een groot hotel, zitten te bridgen. Voor diegenen, die beslist iets moeten doen, is Haïti waarschijnlijk een teleurstelling. Maar voor diegene, die van wandelen houdt, in de bergen, voor wien natuurschoon, groen, koelte, bloemen, gras, echt heuselijk gras, van dat vette gras-groene gras, een geluk betekenen voor diegenen is Haïti een ideaal vacantie-oord. Meer nog, voor diegenen, die kunnen contempleren, is ook dat andere in Haïti, die charme van de Franse cultuur toegankelijk, zij zullen ook gemakkelijker kunnen begrijpen, dat Haïti dichter bij ons eigen Europa staat dan welk land in Amerika ook. Maar zovelen van ons zijn willens en wetens reeds zover van dit alles afgekomen, dat ze werkelijk ook reeds geloven, dat het tot een betere levenswijze behoort, wanneer je een balletje gehakt of een heet worstje in een broodje boven een goed, doch langzaam geserveerd diner verkiest en die aannemen, dat je je hoed op je hoofd moet houden wanneer je met een dame spreekt, of wanneer je in een huis binnenkomt om vooral maar erg „flink" te lijken en die geloven, dat het modern is om de gehele dag gummi te kauwen. Wanneer ze dan ook nog absoluut soda fonteinen nodig hebben om gelukkig te zijn, laten ze dan maar niet naar Haïti toe komen en liever naar Havanna gaan, maar wanneer er nog iets in hen leeft van liefde voor dat ouderwetse, maar voor ons zo zeer aantrekkelijke voor de oorlogse Europa, dan kunnen ze daarvan in Haïti nog een heleboel terugvinden. Ze zullen van Haïti houden, ondanks de vele toestanden, die nog moeten worden verbeterd, ondanks de vele slechte straten, wegen en ondanks de middeleeuwse riolering. Dat alles wordt door de tijd wel verbeterd, reeds nu, in dat anderhalve jaar, dat ik nu hier ben, is er al zoveel gedaan, maar ondanks dat alles blijft Haïti Europees te midden van een geheel ander continent en wanneer je dat prettig vindt, kom dan gerust en geniet van dit land, dat ondanks de ontzaglijke armoede zoveel Europese cultuur heeft weten te bewaren en waarvoor geestelijke vooruitgang, ondanks grote, materiële beslommeringen, steeds een eerste plaats in het leven inneemt.

SANTOS WAARNEMEND DIRECTEUR VAN HERSTEL-ORGANISATIE.

Dr. Eduardo Santos, de oud-President van Colombia, heeft de benoeming tot waarnemend Directeur van de Herstel-Organisatie der Verenigde Landen aanvaard. De benoeming werd bekend gemaakt door den Directeur Herbert Lehman bij een diner, dat ter ere van Santos gegeven werd en door vele vooraanstaande persoonlijkheden werd bijgewoond. Santos zal de Herstel-Organisatie vooral moeten verzekeren van de actieve samenwerking van de Zuid- en Middenamerikaanse landen. (Washington, AP 7.7).

De Strijd in Normandië

door

WES GALLAGHER

De Noordamerikanen hebben Saint Jean de Deaye, een van de Duitse verdedigingsstellingen ten Zuiden van Carentan ingenomen. Het Noordamerikaanse eerste leger heeft 14 vierkante kilometer van het schiereiland van Cherbourg gezuiverd. Ten Zuiden van La Haye du Puits marcheerden zij op tot ongeveer 8 km. van Periels, het bruggehoofd over de Vire. Op het schiereiland zelf wordt alleen te land gevochten op het ogenblik, maar geallieerde luchtvloten melden, dat 142 Duitse vliegmachines gisteren vernietigd zijn als gevolg van 4500 enkelvluchten, die werden gemaakt boven Duitsland en Frankrijk.

La Haye du Puits is vrijwel geheel omsingeld en men zou uit wat gebeurt afleiden, dat Bradley besloten heeft de stad niet meer door een rechtstreekse frontaanval te bestormen, doch dat hij het aan weerszijden wil passeren. Door dit te doen zou hij het dorpje immers nopen tot overgave. In de streek tussen La Haye du Puits en het bos van Mont Castre zijn de Noordamerikaanse linies vooruit geschoven over een afstand van 5 km. gedurende een etmaal. Een terrein van omstreeks 14 vierkante kilometer is hierdoor bevrijd; vier dorpjes liggen binnen dit gebied. In het Westen is de Noordamerikaanse linie eveneens vooruitgeschoven en zo al niet over de weg naar Lessay, dan toch dicht in deze buurt. Lessay ligt 3½ km. ten Zuiden van La Haye du Puits en het was al enige tijd binnen geschutsafstand.

De Duitse weerstand bleef aanhouden en geen kans bleef onbenut. Een colonne van het Noordamerikaanse eerste leger wist ten Zuiden van Caen ongeveer anderhalve kilometer vooruit te komen en passeerde Culot, dat gisteren al ingenomen is. Ook werden pogingen gedaan om de opmars over de Vire te helpen.

Van hier tot aan de Oostelijke kant van het strandhoofd is er geen nieuws te melden. Het oppercommando zeide, dat de Franse ondergrondse beweging enkele Duitse eenheden heeft bezig gehouden op een afstand van ongeveer 80 km. van het eigenlijke oorlogsfront. Maquis hielden in een dorp in Zuid-Frankrijk een volledige pantserdivisie bezig, toen deze op weg zou gaan naar Normandië.

Toen het weer gistermiddag wat opklaarde, stoven de Geallieerde vliegtuigen er terstond op af om den Duitsers langs het front rake klappen toe te dienen. Ongeveer 450 Lancaster- en Halifax-vliegtuigen lieten 2300 ton zware bommen op de Duitse legersamentrekkingsplaats ten Noorden van Caen vallen. Verlies: één enkel vliegtuig (Geallieerde Hoofdkwartier, (AP) 8.7).

Montgomery begint zijn aanval.

Bernard Law Montgomery opende vanmorgen vroeg een enorme aanval op het gebied om Caen. Tanks en manschappen stormden voorwaarts onder een fantastische bescherming van honderden en nog eens honderden kanonnen. Gedurende de eerste 60 minuten werden drie sleutelstellingen der Duitsers genomen, nl. Galmanche, La Bijude en Le Bisey. Alles werd als het ware verzwolgen door de Britse troepen, die door de lachende heuvels en graanvelden van Normandië trokken. De eerste inzet van de strijd is goed verlopen, zeide een officier van het hoofdkwartier.

Geallieerde middelzware bommenwerpers voegden zich bij de aanval en krijgers brachten nog meer schade toe aan de vijandelijke strijdmacht, die door de aanvallen van de vorige nachten toch al zwaar letsel had opgelopen.

De Duitsers zitten hecht ingegraven in de loopgraven en ondergrondse vestingen, betonnen kazematten en in tanks. Elke centimeter gronds wordt bevochten, doch hun toestand is hopeloos als gevolg van de schitterende samenwerking tussen het Britse voetvolk, de tanks en de artillerie, welke reeds bij de aanvang van de strijd bleek. (Het front bij Caen, (AP) 8.7).

In de omgeving van het schiereiland.

Zware bombardementsvliegtuigen van de Raf hamerden op de spoorwegemplacementen van Vaires buiten Parijs. Grote hiaten werden in de spoorlijnen geslagen. De Duitsers zijn hierdoor verhinderd nieuwe versterkingen naar Normandië te sturen. Het was een van de meest verwoestende nachtelijke aanvallen sedert de invasie is begonnen. Ook de stellages voor het afschieten van vliegende bommen werden aangevallen. Mosquito's wierpen twee ton zware bommen op een fabriek voor synthetische oliën in het Ruhrgebied. Andere Mosquito's bleven in samenwerking met Boston-vliegtuigen boven de spoorlijnen van Noord-Frankrijk, waar zij tot wel 240 km. achter het eigenlijke Normandische front deze spoorlijnen beschadigden.

Aanval op verzoek.

De grote luchtaanval, die gisteravond even na 22 uur werd gedaan, vond plaats op verzoek van het Britse leger, dat rondom Caen vecht. Deze aanval op verzoek werd zo goed uitgevoerd, dat nog vóór de vliegtuigen terugwaren op hun bases, de telegrafische gelukwensen er al waren binnen gekomen.

Deze aanval was een mooi besluit op een dag gedurende welke ongeveer 4500 enkelvluchten werden gemaakt en waarbij 142 Duitse vliegtuigen uit de lucht werden geschoten. Het gehele spoorwegvervoer tussen Saintes en Angouleme bij de Golf van Biscaye tot aan Meaux werd lam gelegd.

[Saintes ligt aan de rechtermonding van de Gironde, Angouleme daar dicht bij meer in het land en Meaux ter hoogte van Parijs aan de Marne — Red.]. (Geallieerde Hoofdkwartier, (AP) 8.7).

CURAÇAO

VLAGGEN UIT.

In verband met de komst van Zijne Excellentie Dr. Elie Lescot, President van het met ons bevriende Haïti, wordt iedereen die daartoe in de gelegenheid is, aangespoord tijdens het verblijf van den President in ons Staatsdeel de vlag uit te steken. Zoals bekend zal de President hedenmiddag bij aankomst de route volgen, welke ook bij de komst van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana werd afgelegd. Met hoe meer geestdrift Dr. Lescot wordt binnengehaald, des te beter. De President zal tot Maandagmorgen in ons midden zijn.

HET BEZOEK VAN DEN HAITIAANSEN PRESIDENT.

Over het bezoek van Zijne Excellentie Dr. Elie Lescot, President van Haïti, vernemen wij nog, dat er een kleine verandering in de opstelling van de stoet heeft plaats gehad. In de tweede auto zal, naast den Minister van Buitenlandse Zaken van Haïti, Gérard Lescot (broeder van den President), de Heer Ernesto C. Martijn, consul-generaal van Haïti, plaats nemen. Ook is er een kleine wijziging in het programma van Zondag. In plaats van de koele dronk ten huize van Ir. Jan van Noorduyn zal een verfrissing aangeboden worden in de Zeemansclub Asiento.

Wij herinneren nog eens aan de gelegenheid, die den belangstellenden geboden wordt om kaarten te kopen voor de Gala-avond, die plaats heeft in Roxy ter gelegenheid van het bezoek van het Haïtiaanse Staatshoofd. Hoewel er een groter aantal kaarten ter beschikking is dan bij het bezoek van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana, verdient het aanbeveling zich zo snel mogelijk van plaatsen te verzekeren. Niemand wil deze gebeurtenis missen. De kaarten zijn nu nog te krijgen, aan de prijs van ƒ 2.50 in „El Louvre", in club „Asiento" en bij den Heer M. Henriquez, Maduro & Curiels Bank.

Als men bij genoemde adressen geen kaart kan krijgen, dan zij men herinnerd dat er kaarten te koop zijn aan het loket na 20 uur.

* * *

De Haïtiaanse bladen hebben op hun voorbladen het programma afgedrukt van het bezoek, dat de President aan Curaçao brengt.

UITBREIDING AUTOBUSDIENSTEN.

Het A.B.C.-bedrijf heeft „naar wij vernemen", te langen leste de eerste vier nieuwe bussen gekregen van een reeds zeer lang lopende bestelling. Het was inderdaad tijd, want de „oudste" bussen hebben reeds meer dan 100.000 km. gelopen en verdienen met recht dus eens een grote beurt. De inrichting der nieuwe Fords betekent weer een stapje vooruit, er zijn 29 zitplaatsen, zij hebben een goede nooddeur aan de zijkant, er zijn bagagenetten, waaruit menigeen vergeten zal zijn pakjes mede te nemen en, wellicht het belangrijkste, de vering der wagens is beter.

Maandag 10 Juli komen de nieuwe wagens op de weg en op die dag krijgt de Santa Rosa-lijn de lang begeerde halfuurdienst. De steeds drukker wordende lijn naar Mundo Nobo en Charo zal diezelfde dag met echte bussen in plaats van stationwagens gereden worden en er komt nog een nieuwe lijn bij van het Brionplein over de oude Hatoweg naar Sta. Maria en van daar over de nieuwe weg naar de Politiepost Rio Canario.

De kerkgangers en anderen zullen voortaan des Zondags althans op de Schottegatlijn ook van een bus gebruik kunnen maken. Er wordt een bescheiden begin gemaakt met Zondagsdiensten, door ieder uur een bus van een der eindpunten te doen vertrekken. Waarom niet wat meer? zal men vragen. Wel, banden en onderdelen zijn nog zeer schaars — men moet die zaken benutten voor het meest noodzakelijke vervoer en dat vindt nu eenmaal in hoofdzaak op weekdagen plaats.

Doch het A.B.C.-bedrijf verwacht meer wagens, wij horen dat er dan andere plannen in voorbereiding zijn.

GEEN DANSPARTIJ

Het Vrijwilligers Korps Curaçao maakt bekend, dat de te houden danspartij, die hedenavond om 20.30 uur in het Waterfort plaats zou hebben, op een nader bekend te maken dag is uitgesteld vanwege de verduistering. De danspartij gaat dus niet door.

VERENIGINGSNIEUWS.

— **Katholieke Sport Centrale:** Zondag as. om 15 uur Steunwandelmars voor de Junioren, afstand 7 kilometer. Om 16 uur Finale Victory-Competitie Jong Bonaire — Centrum Santa Rosa.

Barber: Red Devils — Ecuador.

DAGEN VAN DROEFENIS.

In deze tijd van het jaar, vallen volgens de Joodse kalender twee herinneringsdagen, welke in de orthodoxe Israelitische gemeenten, steeds als dagen van rouw en onthouding zijn in acht genomen.

De eerste van deze dagen, de vastendag van den Zeventienden Tammoez, valt dit jaar op Zondag 9 Juli en is het begin van een periode, bekend als „de drie weken", waarin ten teken van rouw, door Israelieten geen feesten worden gegeven of bijgewoond.

Ook huwelijksinzegeningen, of kerkelijke plechtigheden van feestelijke aard, vinden gedurende deze tijd niet plaats.

Het was op de zeventiende dag van de Joodse maand Tammoez, dat het beleg om Jeruzalem geslagen werd, dat eindigde met de verwoesting der stad en Tempel op 9 Ab (dit jaar Zondag 30 Juli).

De vastendag van 9 Ab is dan ook de biezondere treurdag van het Joodse volk, en brengt men deze dag grotendeels biddende en vastende door, terwijl reeds aan de vooravond klaagzangen ten gehore worden gebracht.

Sinds de verwoesting van Jeruzalem en de verspreiding der Israëlieten over de aardbodem, zijn deze data steeds in droefenis herdacht.

De smart om al het leed, dat den Joden, waar dan ook ter wereld, in de loop der eeuwen is overkomen, uitte zich telkenjare, in de aangrijpende diensten en ceremoniën van deze herinneringsdagen, en hebben zij voor den godsdienstigen Jood, zeer zeker in deze tijd, een biezondere betekenis.

Naar aanleiding van de aanvang dezer treur-periode, zal er in de Synagoge der gemeente „Mikvé Israel", a.s. Zondagmiddag 9 Juli te 17.30, voor hen, die de vastendag van den Zeventienden Tammoez in acht nemen, een dienst worden gehouden.

ONTSLAG OVERSTE HEMMES.

Naar wij in „Centrale van Koopvaardij Officieren" lezen, heeft Overste Hemmes zijn functie als Gemachtigde voor Scheepvaart aangelegenheden van de Economische, Financiële en Scheepvaart Missie te New York neergelegd.

„Hoewel hij misschien bij de op Curaçao gestationneerde zeelieden minder bekend is, staat de Heer Hemmes bij het Nederlandse Koopvaardij personeel hoog aangeschreven.

Daarom betreuren wij dit ontslag ten zeerste", aldus schrijft het orgaan.

VORMEN OP GROOT KWARTIER.

Hedenmiddag om 17 uur zal Zijne Hoogwaardige Excellentie Monseigneur P. I. Verriet O.P., Apostolisch Vicarius van Curaçao, het Heilig Vormsel toedienen in de kerk van Onze Lieve Vrouw van de Berg Carmel op Groot Kwartier.

Laatste Nieuws.

— **Radio-Tokio** deelde mede, dat 60 bommenwerpers en gevechtsvliegtuigen het door de Japanners bezette eiland Guam Vrijdag hebben aangevallen.

— **Transocean** zeide in een bericht van Tokio, dat het tot zinken brengen van nog twee vliegdekschepen nabij Saipan op 18 en 19 Juni bevestigd werd.

— **Volgens Transocean hebben de Duitsers Baranowicze ontruimd.**

— **Een communiqué** uit Washington meldt, dat de Noordamerikaanse Superforten vijf vijandelijke doelen aanvielen bij hun tweede aanval tegen de Japanners. Drie van deze doelen liggen op het eiland Kyusju van Japan en twee in China.

— **Afschriften** van een communiqué der Helleense marionetten-regering, welke te Izmir in Turkije outvangen werden, zeiden, dat de nazies op 10 Juni meer dan duizend inwoners van het Helleense dorp Distono hebben vermoord in een koelbloedige répresaille gelijk indertijd te Lidice in Tsjechoslowakije. Het communiqué zeide, dat niet eens de kinderen op de arm gespaard werden en dat de moordpartij werd bekroond met de verbranding van het dorp. Deze Duitse wraakneming geschiedde wegens het doden van 30 Duitse soldaten in een gevecht met de patriotten nabij het dorp.

— **Roger Green seint in een spoedbericht, dat de Britse tanks zijn doorgedrongen tot ongeveer 800 meter van het hart van Caen in een verwoede aanval tegen dit Duitse sterktepunt in Normandië. Britse en Canadese troepen hebben zes versterkte plaatsen genomen bij het begin van de opmars en een Britse stafofficier verklaarde, dat Generaal Montgomery's mannen zijn doorgebroken door de buitenste defensies van Caen langs een front van bijna acht kilometers.**

DE CHINEZEN NADEREN TENGTSJUNG.

Het Chinese Hoofdcommando maakte bekend, dat de aanvallende Chinese troepen zich thans bevinden op minder dan anderhalve kilometer van de stadsmuur van Tengtsjung, het voornaamste doel bij het offensief aan het Salween-front.

De Chinezen namen ook een stad aan de weg tussen Tentsjung en Lungling op ongeveer 16 kilometer ten Zuiden van Tengtsjung en een dorp op 3 kilometer ten Noord-Oosten van Lungling. In Birma hebben de Tsjindits een aanval afgeslagen op 30 kilometer ten Westen van Mogaung, terwijl de Chinezen de vijandelijke tegenstand braken tot op 20 kilometer ten Noorden van Mogaung. (Tsjungking, (AP)

Kent gij Uw kleuter

XVII.
DE KINDERFANTASIE.

De kleuter staat voor niets stil in zijn fantasie.

Kleuters zijn echte fantasten. De fantasie van jonge kinderen staat voor niets stil en kan alles uit alles maken. Het kind trekt er zich helemaal niets van aan of zijn fantasieproduct met de werkelijkheid ook maar enigszins overeenstemt. Neen: die stok moet een paard verbeelden; die tafel is een draaimolen. Zijn duim is de locomotief, zijn wijsvinger de kolenwagen en zijn andere drie vingertjes de wagons etc.

Dat zich niet bekommeren om de gelijkenis met de werkelijkheid komt hiervandaan omdat de voorstellingen, die het kind heeft, zo arm aan inhoud zijn. Indien de kleuter een scherp omlijnde en gedetailleerde voorstelling had, dan zouden de ontbrekende wezenseigenschappen hem psychisch beletten tot dat fantasieproduct. Maar nu heeft hij van paard alleen de voorstelling, het daarop kunnen rijden en hiervoor wijken alle andere terug. Juist die vaagheid van de voorstelling geeft den kleuter ook een zeer bewegelijke fantasie, die gemakkelijk het zelfde object weer tot een andere voorstelling kan maken. Hetzelfde stukje hout moet nu eens een paard, dan een kindje, daarna de kelder verbeelden. En het toppunt is wel als het kind met compleet niets gaat fantaseren bv. winkeltje gaat spelen met gedacht geld en gefingeerde waren.

Geen luxe poppen.

Nog veel te weinig wordt door de speelgoedpaedagogiek met die onbekommerdheid van de kleuterfantasie rekening gehouden zoals poppen etc. Er worden geen moeite en kosten dikwijls gespaard om alles wat de kleuter zich ook maar enigszins in zijn fantasie kan voorstellen, ook in werkelijkheid in voorraad te hebben; maar waar blijft dan de mogelijkheid voor den kleuter om in zijn fantasie alles uit alles te maken?

Bezorgde moeders moeten er rekening mee houden, dat het starre poppetje van het gewone volkskind heus niet minder vreugde geeft dan die mooie luxe pop met fijne kleertjes en zijden haren!

Ja zelfs ziet men dikwijls, dat dan pas de kleuter van de pop begint te houden als zij haar luxe verloren heeft en de kleuter ongegeneerd zijn fantasie kan laten werken.

Vormloze materie is het beste speelgoed.

Daarom is voor die grillige fantasie van den kleuter geen meer ideale stof dan de vormloze materie, waarmee het kind naar hartelust kan maken, wat zijn fantasie hem voorspiegelt. Dit is bv. papier want dit kan hij verscheuren, vouwen, kneden, verfrommelen, bekladden en plakken.

Zo ook zand want dit kan ook gekneed, gevormd, gestrooid worden; water is ook een ideale stof.

Daarom is het strand zulk een heerlijke plaats voor kinderen, waar water en zand gevonden worden, en waar de mogelijkheden voor spelen ontelbaar zijn.

Feitelijk moest in ieder huis, waar kleuters zijn, een bak met zand voorradig zijn, dat dan niet alleen voor de luchtbescherming zou dienen, maar ook om het kind gelegenheid te geven naar hartelust te spelen en te kneden. Ja, ik weet wel wat de kraakzindelijke Nederlandse huisvrouw zal opmerken: dat nl. de kleertjes van de kinderen en de meubelen dan vuil worden, maar zij beseft niet hoeveel vreugde en werkzaamheid van de fantasie zij daarmee aan haar kleuter onthoudt. Ik prijs de kleuters van onze buitendistricten dan ook gelukkig, die wel over die mogelijkheden beschikken!

De kinderfantasie is illusorisch.

De kinderfantasie kent ook geen goed onderscheid tussen zijn en schijn, tussen de werkelijkheid en zijn verbeeldingsproducten; de kleuter leeft in de illusie. Reëel is voor het kleine kind alles, wat intensief beleefd wordt. Daarom gaat het ook op in zijn fantasievoorstellingen. De inhoud daarvan is voor den kleuter evengoed werkelijkheid als zijn eten en drinken, of als een klap die hem pijn heeft gedaan. Ziet maar eens de ernst waarmee hij speelt en de vertwijfeling, waarin hij geraakt, wanneer hij gestoord wordt; ook het helemaal opgaan in het aanhoren van een sprookje. Langzamerhand met veel overgangsstadiën leert de kleuter het verschil tussen zijn en schijn maar hierbij is een groot verschil bij verschillende kinderen; veel kinderen leren dat reeds jong, bij anderen blijft lang die onklare toestand, waarbij het werkelijk beleefde en gefantaseerde door elkaar vermengd worden.

Maar die illusie bezorgt het kind een intens genoegen. In zijn illusie is het kind meester en schepper. In zijn illusie is hij nu eens moeder, dan tante Jet, Oom Piet, koetsier, winkeljuffrouw, leeuw, paard, auto etc.

Door zijn illusie komt het kind buiten zijn eigen kring en tovert het zich zaken van een wereld, buiten zich en mensen, in wier rol hij zich inbeeldt. Een zekere graad van illusie behoort bij tedere normale kinderpsyche en het zou glad verkeerd zijn dit paedagogisch te willen bestrijden!

Bij de kinderfantasie ontbreekt iedere synthese.

Ten slotte moeten wij nog op een derde eigenschap wijzen van de kinderfantasie en wel de onsamenhangenheid; zijn fantasie gaat sprongsgewijze, zonder logica!

Het kleine kind beschikt nog niet over een wil, die zijn fantasie beheerst; daarom is dikwijls een toevallige prikkel voldoende om de fantasie af te leiden en om te buigen. Een lijn, die het kind tekent, doet hem aan iets anders denken.

Zo'n fantasiesprong heeft Stern eens van zijn 4 jarig zoontje afgeluisterd. De kleuter was bezig met tekenen. Hij zou een kameel tekenen maar terwijl hij ermee bezig was deed hem het lijntje aan een vlinder denken, en hij zeide in zichzelf: „zal ik een vlinder maken?" Toen volgden twee vlindertekeningen, „Nu zal ik eens een vogel maken. Alles wat vliegen kan, vlinders vogels en dan komt er een mug". Maar die tekening, die voor de mug berekend was deed, hem uitroepen: „Och, het gezicht van de maan!" „Zal ik het gezicht van de zon maken?" etc.

Met het ouder worden komt hierin verandering, dan gaat het kind volgens een program te werk en dit des te beter naargelang zijn wil sterker begint te worden. Bemerkt men dat de fantasie bij oudere kinderen ook nog te sprongsgewijze werkt, dan is dit dikwijls een teken van een te zwakke wil en in dit geval zou de opvoeder middelen moeten zoeken, waardoor de wil van het kind versterkt wordt.

p.B.A. Schipper.

Bij deze wil ik mijn hartgrondigen dank betuigen in het publiek voor de mooie woorden, door den Commandant van het V.K.C. den Heer C. N. Winkel, aan mijn nederig persoon gericht in de ROXY THEATER op Donderdag avond den 6n. Juli 1944, ter gelegenheid van het vieren der 15 jarige bestaan van het Korps, daar ik samen met den Heer Winkel het Korps heb opgericht.

Ex-Adjudant Onder-Officier
J. A. Hernandez.

Niet langer gevangene.

Voor het eerst sinds negen maanden — sinds de Duitsers Rome bezetten in September van het vorige jaar — heeft de Paus op 11 Juni de Vaticaanse stad verlaten, om naar de kerk van den H. Ignatius, nabij de Plaza Colonna, te rijden en daar God te danken omdat Rome voor verwoesting gespaard gebleven is.

Niet meer dan een week was verlopen sinds de Geallieerde legers Rome binnengerukt waren. Ofschoon de Duitsers reeds tientallen kilometers naar het Noorden teruggetrokken waren, maakte de stad nog steeds deel uit van het operatie-terrein. Niemand kan beweren dat enigszins normale verhoudingen reeds hersteld waren. Het is waar dat, menselijkerwijs gesproken, het gevaar dat Rome een slagveld zou worden — een gevaar dat dreigde zolang men niet wist of de Duitsers de stad zouden verdedigen — geweken was, maar dit gevaar heeft slechts enkele weken lang bestaan, en gedurende de vele maanden daarvoor, dat de Duitsers de stad bezet hielden, bestond het evenmin als thans. Toch is er gedurende al die maanden geen sprake van geweest dat de Paus zijn eigen souverein gebied verliet.

De Vaticaanse stad neemt ten aanzien van de oorlogvoerenden een neutrale positie in. Het is een positie van politieke, niet van morele neutraliteit. Zij is ook onafhankelijk van de ontwikkeling der binnenlandse verhoudingen in Italië, want ofschoon gelegen in Italië, en aan alle zijden door Italiaans gebied omgeven, neemt de Vaticaanse Stad tegenover dat land een even souvereine positie in als tegenover elke andere natie. En toch heeft de Paus, enkele dagen nadat Rome door de Duitsers ontruimd, en door de Geallieerden bezet was, iets gedaan waarvan geen sprake geweest is in al de maanden dat eerstgenoemden de stad bezet hielden. Hij heeft zijn eigen rechtsgebied verlaten, en zich in de straten van Rome vertoond aan een bevolking, die uitgelaten was van vreugde.

Uitgelaten van vreugde, niet alleen omdat zij den Paus zag die ook onder het Huis van Savoye en onder de dictatuur der Fascisten steeds de Koning van het Romeinse volk gebleven was; maar omdat zij den Paus zag in volle vrijheid. Het was niet alleen de persoon van den Paus, het was niet alleen de figuur van den Oppersten Herder van honderden millioenen Christenen, die met zo uitbundige geestdrift begroet werd. De verschijning van den Paus in de straten van Rome symboliseerde niet alleen de bevrijding van den Paus; zij symboliseerde ook de bevrijding van Rome.

Er zijn tal van redenen waarom de Paus zich in al die maanden sinds de bezetting der stad niet buiten de muren van zijn domein begeven had. Een dier redenen nu, en wel de meest principiële, was dat een neutraal Souverein zich niet kan ophouden in oorlogvoerend gebied dat door den tegenstander bezet is, en geheel onder diens gezag staat. Indien Italië's verhouding ten opzichte van Groot Britannië en de Verenigde Staten nog dezelfde was als één jaar geleden, dan had de Paus, na de bezetting van Rome door de Geallieerden, zich niet in de stad kunnen vertonen zonder zijn neutraliteit bij de tegenpartij in opspraak te brengen. Door op 11 Juni uit te rijden in de straten van Rome, erkent de Paus dus dat de hoofdstad opnieuw Italiaans geworden is: dat de Britse en Noord-amerikaanse troepen, welke haar bezet hebben, haar niet veroverd hebben, doch bevrijd.

Zo was de rit van den Paus naar de Jezuïetenkerk voor de bevolking van Rome een gebeurtenis van ontzagwekkende en ontroerende nationale betekenis. Maar heel de Katholieke wereld, voor zover zij niet verblind is, deelt in de vreugde der Romeinen. Voor de Katholieken in alle Geallieerde landen betekent de verschijning van den Paus in de straten van Rome, dat de Opperherder niet langer een gevangene is. En hier denken wij niet op de eerste plaats aan de maandenlange physieke gevangenschap van den Heiligen Vader binnen de muren van het Vaticaan, doch aan het isolement, waarin hij zich bevond met betrekking tot de Gelovigen over heel de wereld; die van het door de Duitsers onderdrukte Europese Vasteland niet uitgezonderd. Door zich aan Rome te vertonen, vertoonde de Paus zich tevens opnieuw aan de wereld.

Wij mogen aannemen dat gedurende de Duitse bezetting van Rome de Paus en de bezetters het op slechts één punt met elkaar eens waren: de Heilige Vader moest blijven binnen het gebied der Vaticaanse Stad. Zij waren het met elkaar eens, maar om verschillende redenen. De Paus kon zich niet vertonen in een stad, welke zich in de macht bevond van een vreemden veroveraar, daar dit tegen de neutraliteit van het Vaticaan zou hebben ingedruist. Bovendien waren de verhoudingen tussen het Vaticaan en de Rome gespannen doordat laatstgenoemden zich aan verschillende daden van willekeur en „neutraliteitsschennis" ten aanzien van de Vaticaanse Stad schuldig gemaakt hadden. Maar de Duitsers wilden niet dat de Paus zich in het openbaar te Rome liet zien, omdat zij zeer goed wisten dat dit aanleiding gegeven zou hebben tot betogingen der bevolking, waarvan niemand de betekenis had kunnen miskennen. De Paus wilde niet met toestemming en onder de bescherming van de vijanden van Rome door de straten van Rome rijden. Maar de vijanden van Rome beseften dat elk van de honderdduizenden kreten „Viva il Papa!" tevens zou betekenen: „Fuori gli barbari!"

En dat de „Barbari" gelijk steeds in de geschiedenis van Rome, waren de „Tedesci".

J. H. Boas.

ONS KONINKRIJK

DE GEREDDE PATERS VAN STEYL.

Onder de 63 missionarissen en zendelingen, die zich aan boord bevonden hadden van het bij Nieuw Guinea gebombardeerde Japanse gevangenen-schip, en later door de Noordamerikaanse invalstroepen te Hollandia bevrijd werden uit Japanse gevangenschap, bevonden zich ook de Nederlandse gebroeders van Baar, benevens twee andere Nederlandse missionarissen en drie Missie-Zusters. Wij laten hier enkele biezonderheden omtrent de geredden volgen:

Engelmundus van Baar; oud 46 jaar, geboren te Hensbroek Noord-Holland, priester gewijd in 1923. Vertrok spoedig naar Nieuw Guinea. Slechts éëns bezocht hij het vaderland, waar hij zijn tijd besteedde met het aanwerven van vrienden voor zijn missie. Hij is dus ruim 20 jaar missionaris in Nieuw Guinea.

Willem van Baar: oud 45 jaar, geboren te Hensbroek Noord-Holland, priester gewijd in 1924, was gedurende 2 jaar leraar in het missiehuis St. Willibrordus te Uden Noord-Brabant en vertrok daarna voor de missie van Nieuw Guinea. 1938-1939. Bracht hij met verlof in het vaderland door, om vervolgens weder naar Nieuw Guinea terug te keren. Hij is dus ruim 17 jaar in de missie.

Cornelis van Baar; oud 39 jaar, geboren te Hensbroek Noord-Holland, priester gewijd 1931. Na zijn priesterwijding vertrok hij naar de Missie Nieuw Guinea en verbleef daar tot de bezetting door de Japanners, zodat hij ruim 13 jaar in de missie vertoefd heeft. Hij wist aan de Japanners te ontkomen.

Jacobus Donkers: oud 51 jaar, geboren te Boekel, Noord-Brabant; tot priester gewijd in 1922. Hij vertrok in 1924 naar de Missie Nieuw Guinea. In 1937-'38 bracht hij een bezoek aan het vaderland. Daar zijn missie-statie in het Westen van het Apostolisch Vicariaat is gelegen, bezocht hij in de eerste periode reeds éénmaal Hollandia, dat hij thans onder zo geheel andere omstandigheden teruggezien heeft.

Broeder Isidorus (G.Meekes): oud 43 jaar, geboren te Groenlo, Gelderland, vertrok naar de missie 1934 en is daar nu ruim 10 jaar.

De 4 paters en de broeder zijn leden van de Congregatie van het Goddelijk Woord (ofwel Paters van Steyl) van de Nederlandse provincie.

De 3 zusters: Elizabeth van Dijk, Anna van Rosmalen en Bertha van Kampen behoren tot de Congregatie Dienaressen van den Heiligen Geest (Missiezusters van Steyl).

EEN AVONTUUR VAN DE DOLFIJN.

De „Dolfijn", die een reis van 37.000 mijl aflegde voornamelijk in de Middellandse Zee, was een keer bijna het slachtoffer geworden, toen de duikboot zich gereed maakte om een zeesleepboot aan te vallen en gedwongen werd vlak onder de vijandelijke kust boven water te komen. De Kapitein had de sleepboot gezien en er naast een torpedoboot. Terwijl de duikboot naderde onder water, geraakte men tussen de rotsen en dienden de tanks leeggepompt te worden; bij het bovenkomen opende de vijandelijke kustbatterijen onmiddellijk het vuur op de duikboot. Niettemin slaagde de kapitein er in te ontkomen, maar hij moest het terrein zonder buit verlaten.

Onder de slachtoffers van de „Dolfijn" zijn bevoorradingsschepen, Duitse olietankers en een Italiaanse duikboot, die met kanonvuur gekelderd werd. De duikboot heeft de reputatie een fijne neus voor andere duikboten te hebben.

Een keer werd een vijandelijke duikboot heeft de reputatie een was, met een torpedo beschoten, maar de tegenstander wist door manoeuvreren te ontkomen, waarna de „Dolfijn", die geen torpedo's meer aan boord had, verplicht was te verdwijnen.